

Wij herhalen dat wij over het Militair Gezag nog meer te schrijven hebben; op twee van zijn belangrijkste vormen van werkzaamheid: de organisatie van de zuivering en de inrichting en het beheer van de kampen voor politieke delinquenten, komen wij nog terug en bij die tweede vorm van werkzaamheid merken wij op dat, zo al het Militair Gezag voor de genoemde kampen verantwoordelijk was, de organisatie met het oppakken van allen die 'fout' waren geweest, in zoverre niet te maken had dat die arrestaties krachtens een met instemming van prins Bernhard genomen besluit van generaal Kruls waren toevertrouwd aan een orgaan waarover het Militair Gezag geen zeggenschap had: de Binnenlandse Strijdkrachten oftewel de BS.

Binnenlandse Strijdkrachten

In mei '45 kon men in de Binnenlandse Strijdkrachten een dubbele onderscheiding aanbrengeu. Er was nl. de BS bezuiden en de BS benoorden de grote rivieren, en elk van beide viel weer in twee gedeelten uiteen: de BS bezuiden de grote rivieren in de Stoottroepen en de Bewakingstroepen en die benoorden die rivieren in het z.g. Strijdend Gedeelte en de Bewakingstroepen. In het zuiden telden die Bewakingstroepen omstreeks de jaarwisseling '44-'45 ca. vijftienduizend man – een deel daarvan bleef allerlei bewakingsdiensten verrichten, o.a. bij de kampen voor politieke delinquenten, een ander, groter deel kwam samen in negentien gezagscompagnieën die aan het Militair Gezag ter beschikking werden gesteld. Aan Stoottroepers waren er in mei '45 ca. vierduizend man: lichtbepapende maar overigens maandenlang materieel slecht uitgeruste militairen die evenwel in Zuid-Limburg, in Zeeland en aan het front langs de grote rivieren ten koste van tweehonderdzestig gesneuvelden nuttig werk hadden gedaan en van wie een deel met de Amerikanen en Britten in maart en april Duitsland was binnengetrokken.

Voor de bezoldiging van deze BS'ers was een gunstige regeling getroffen: voorzover zij kostwinner waren, werden al hun inkomsten vergoed en zij kregen bovendien (Stoottroepen) twee, resp. (Bewakingstroepen) één gulden daggeld (voor de oorlog kreeg de dienstplichtige zeven cent). Die regeling had er toe bijgedragen dat tallozen die aan geen